

KARINE LAMBERT

Namas,
kuriame gyvena
moterys

Alma littera

Žiuljeta uždaro vartelius. Kitoje aklagatvio pusėje antro aukšto lange atsitraukia užuolaida ir pasimato žmogaus siluetas. Jai tostant užuolaida užsitraukia.

Ji vaikštinėja gatvelėmis, kur akys veda, apgaubta netikėtos ankstyvo pavasario šilumos, mato šnekučiuojantis žmones, pasikišusius po pažastim ilgus batonus, bando prisiminti, ką jai pasakojo Karla, kai pasiūlė apsigyventi pas ją.

Jos susipažino Luji Liumjero kino meno mokykloje. Karla ten įsidarbino sekretore. Žiuljeta mokėsi paskutinius metus. Pirmoji rado antrąją apsipylusią ašaromis koridoriuje tą dieną, kai buvo rodomi mokslo metų baigimo filmai. Visų tėvai atėję, tik jos nėra. Karlą sugraudino tos gražios mergaitės sielvartas, per abu skruostus nutekėję *Mascara* blakstienų dažai. Iki trimestro pabaigos jos dažnai bendraudavo, paskui pasimetė. Prieš kelias savaites jos akis į akį susidūrė

filmotekoje. Karla buvo ką tik nusprendusi keliems mėnesiams vykti į Indiją. Jos butas liks laisvas. Abidvi susitarė susitikti ir visa tai aptarti.

– ...gatvės gale dešinėje – „Briuselinis kopūstas“. Tai Nikolės ir Monikos valda: dvi buvusios pašto tarnautojos persikvalifikavo į moliūgų, bolivinių balandų sėklų ir visų rūšių daržovių pardavėjas. Ypač kopūstų: romaninių, violetinių, rausvų, žalių, kininių... Tu jų neišvengsi, nes jos dėl jų pakvaišusios. Kiek toliau gatvėje... knygynas su senovinėmis medžio lentynomis. Knygininkas vardu Marselis. Poetas! Prikuria tokių posmelių, kad net už širdies griebia. Tu gali juo pasitikėti... Greta įsitaisęs gėlininkas. Jo silpnybė – japoniškos puokštės. Juos abu dažnai matysi besišnekučiuojant tarpdury.

Kol Žiuljeta gėrė kavą, raktai jau gulėjo ant stalo. Karla vis pasakojo:

– Tolėliau – sūrininkas, bet pas jį niekad neužeinu, nes visos jo kainos po kablelio baigiasi devyniasdešimt devyniais. Tai stipriau už mane, aš negaliu. Kairėje – brolių Lerua metalo dirbinių krautuvėlė. Jie senoviškai apsijuosę pilkas prikyštes. Kai eini pro juos, jie tau moja užėti. O kai užėini, jie pamiršta tave aptarnauti, nes labiausiai mėgsta komentuoti dienos naujienas... „Regbio komanda gerai įkūrė naujajam žemėm... Deputatas užėjo atkišęs leteną pasisveikinti, kad sekmadienį už jį balsuotum.“

Karlos taip paprastai nenutildysi. Ir Žiuljeta užsisakė dar vieną kavos.

– Kitoje skvero pusėje yra batsiuovys, atrodo, jo rankos auksinės. Ten dar nesu buvusi. Pas mėsininką Kristianą stovi suolas. Kadangi jis pažįsta visą kvartalą, vieną dieną jis tave supažindina su Žaku, o kitą dieną Žakas tave supažindina su Ervė. Jis – nekilnojamojo turto agentas, jam penkiasdešimt metų, bet tebegyvena su tėvu, motina ir seserimi. Išsiruošia pasivaikščioti visada drauge, visa Santiuri šeima! Jie žingsniuoja vorele, vienas paskui kitą, Ervė priekyje, paskutinis – didžiulis baltas pudelis, papuoštas sesers bumbulais.

Suviliota tokio vaizdingo pasakojimo, Žiuljeta priėmė Karlos pasiūlymą. Ši pridūrė: „Aš tau parašysiu.“ Viskas įvyko labai greitai. Žiuljetai išties nuskilo, nes mėnesių mėnesius įdėmiai tyrusi skelbimus taip nieko ir nerado. Bet apie namo moteris ji nieko nežinojo, nežinojo ir to, kad jos išsižadėjusios meilės.

Žiuljeta toliau klajoja gatvelėmis. Žvilgsniu seka vyrą, važiuojantį vespa. Jis pristabdo. Visai sustoja, nulipa nuo savo motorolerio. Džinsai gražiai aptempę užpakalį. Apvalų, nuostabų.

Ak! Kvartalas vaikinams neuždraustas.

Ji paniūniuoja *Fly me to the Moon and let me play among the stars...* * ir įplasnėja į „Briuselinį kopūstą“.

– Laba diena, norėčiau trijų goldenų ir ryšulėlio morkų, be lapų.

* „Nuskraidink mane į Mėnulį ir leisk žaisti tarp žvaigždžių...“ (*angl.*).

– Goldenų ne sezonas, aš jums atsversiu boskopų*, – su-
niurzgia Monika.

– Mūsų morkos nantietiškos, labai skanu su svogūnėliais
ir lęšiais. Reikia tik gerai jas nuvalyti. Lapus aš palieku, juose
daugybė vitaminų. Ir dar jums įdedu brokolį, pasakysite, ar
patiko.

Žiuljeta išgirsta už nugaros šnabždesį:

– Jūs ką tik atsikraustėte į kvartalą...

Atsigręžia. Į ją spigina akis senas ponas su šiltomis šle-
petėmis, blyškios odos ir rausvų skruostų, dėvintis storos
gelumbės kelnes ir liemenę ant languotų marškinių, kaire
ranka įsikibęs į gėlių pintinę.

*Vienintelis vyras, mane sekęs gatve, turi pusanthro šimto
metų ir šiltas šlepetes!*

– Mačiau, kaip jūs išėjote iš namo.

– Apsigyvenau draugės bute, ji dabar išvykusi.

– O! Tai jūs... sektos narė!

Tai laikina.

– Anksčiau, prieš daug metų, ten būdavo vyrų. Nebema-
tau jų. Gal juos jos išžudė?

Nenuostabu, kad taip liežuvauja.

– Kol jūs apsipirkinėjote, atvažiavo elektriko sunkveži-
mėlis.

– Mes jo laukėme.

– Bet iš jo išlipo moteris! Vaje, kur eina pasaulis?

* 'Golden' ir 'Boskoop' – obelių veislės.

Žiuljeta nusprendžia grįžti. Kaltos geležies stalis ir kėdės sukelia norą valandžiukę pasėdėti kieme ir pasimėgauti švelniais orais. Nusiauna batus. Pirštai, pagaliau atgavę laisvę, tučtuojau išsiskleidžia vėduokle. Pirmajam pasivaikščiavimui po kvartalą ji pasirinko basutes, kurios nepritaikytos žingsniuoti grįstomis gatvelėmis ir lipti laiptais. Ji turi visokiausios avalynės, bet *nec plus ultra* – dailios basutės su svaiginamo aukščio kulneliais. Šios pailgina kojas, atrodo kaip aktorių. Ji žino, kad jos nežmoniškai vargina kojas, ir tai ją siutina. Bet kai jaudinasi prieš svarbų pasimatymą ar pasitaiko speciali proga, ji vis vien turi būti pasistiepusi, šio įpročio niekaip negali atsikratyti. Nešiojasi savo krepšyje ir rožinės spalvos plastikines paplūdimio šlepetes. Kai jau nepajėgia kentėti, išsitraukia jas.

Iš maišelio išgriebia mėsingą obuolį, patrina į nertinio rankovę ir suleidžia į jį dantis, galvodama apie vyro ant vespos sėdmenis.

Ar boskopas apvalesnis už goldeną?

Iš hortenzijų krūmelio kimiai kniaukdamas išnyra stambus, kresnas katinas trumpomis kojomis, tamsiai rudas su rausvu atspalviu, gintaro spalvos akimis, sultoniškai iškelta uodega. Mažas liūtas. Nugalėtojo povyza pereina kiemą.

Vienintelis nampalaikio bernas – katinas! Žanas Pjeras! Idomu, kas jam davė tokį juokingą vardą.

Žiuljeta žiūri į visterijomis apaugusį namo fasadą.

Karla man sakė, kad jos išsižadėjo. Išsižadėti! Tai nepaprasta!

Karine Lamber

Svarbus žodis! Kodėl? Jos beprotės? Vienuolės? Aš pakliuvau į vienuolyną? Man uždės ant galvos ilgą apdangalą... Mano galva ne skrybėlėms... Štai motinai tai tinka skrybėlės... Kaip ir batai aukštais kulnais... Kaip gražu moters koja vyro rankose... Vyro ranka... Vyro balsas... Namas be vyriško juoko... Be vyriškų šlepečių vonioje!

Ketvirto aukšto langas atsidaro, pasirodo berniukiškai apkirpta žilsvų plaukų galva.

Moteris. Neišvengiamai.

Laikydama rankoje laistytuvą, ji kalbasi su gėlėmis, duodama joms gerti. Žvilgteli žemyn ir šypsodama mosteli Žiuljetai. Tai – Simona.